

navneretten var ulovbestemt; det gælder således reglerne om navneforandring ved kongelig bevilling, der byggede på administrativ praksis.

Ved skrivelse af 20. marts 1952 nedsatte justitsministeriet et udvalg med den opgave at udarbejde forslag til en ny lov om personnavne. Tilsvarende udvalg nedsattes i Norge og Sverige i 1956. De tre udvalg afgav betænkning i 1960 med udkast til ny — i det væsentlige ensartet — lovgivning om personnavne i de tre lande.

Lovforslaget, der med visse ændringer svarede til udvalgets forslag, underkastedes under behandlingen i folketinget enkelte ændringer. Om lovens indhold bemærkes:

Kapitel 1 (§§ 1-9) omhandler erhvervelse af slægtsnavn.

§ 1 bestemmer om *ægtebarns* erhvervelse af slægtsnavn:

Ægtebarn får ved fødslen faderens slægtsnavn.

Gifter forældrene sig først med hinanden, efter at barnet er født, får det ved ægteskabet faderens slægtsnavn, såfremt det hidtil har båret moderens slægtsnavn. Er barnet fyldt 18 år ved ægteskabets indgåelse, sker der dog ingen ændring af navnet, medmindre der foretages anmeldelse herom til ministerialbogen (personregistret).

Ægtebarn, der bærer faderens slægtsnavn, kan — hvilket betegner noget nyt — ved anmeldelse til ministerialbogen (personregistret) antage moderens pigenavn.

§ 2 bestemmer om *barn uden for ægteskab*:

Barn uden for ægteskab får ved fødslen *moderens slægtsnavn*.

Er moderens slægtsnavn erhvervet ved ægteskab, kan barnets navn ved anmeldelse til ministerialbogen (personregistret) ændres til hendes *pigenavn*. Er faderskabet fastslået, kan navnet på tilsvarende måde ændres til *faderens slægtsnavn*.

Reglen om, at barnet får moderens slægtsnavn, er ny. Efter hidtil gældende ret kunne et barn uden for ægteskab kun få hendes *pigenavn*.

§ 3 giver regler om *adoptivbarns* slægtsnavn, svarende til de hidtil i adoptionsloven indeholdte, bortset fra at der nu gives adgang til at bestemme, at adoptivbarnet skal bære adoptivmoderens pigenavn.